

Пригоди ліхтарика

У великому магазині продавець викладав на прилавок багато різного товару, який так і вабив всіх хлопчаків з сусіднього двору. Серед всього цього різноманіття був маленький кишеньковий ліхтарик, синій з сріблястими смужками, з регулятором яскравості світла і мотузкою для руки.

Його помістили на центральну вітрину всім на огляд. Всі хлопці завмирили, дивлячись на маленький ліхтарик. Ліхтарик, хоч і здавався безтурботним, все ж трохи боявся, що його можуть придбати: адже його сусіди, які лежали поруч, більше на полицю не поверталися. Йому було не зрозуміло: куди вони всі поділися і чому не повертаються? Лякала невідомість, яка чекала його поза магазинною полицею.

Одного разу його сусідом став справжній компас: гарний, з червоно-синьою стрілкою у сріблястому корпусі.

- Ох, який ти гарний! - вигукнув ліхтарик. - Тебе одразу хто-небудь купить, а я знову буду один, - і він важко зітхнув. - Шкода, що ти такий красивий і блискучий, от якби ти залишився тут зі мною назавжди, було б добре.

- Що ти таке кажеш? Хіба тобі не хочеться, щоб тебе придбали? - дуже здивувався компас.

- Ні, що ти! - захвилювався ліхтарик, - мені і тут добре. На мене всі дивляться, милуються, а там страшно: а якщо мене куплять і зламають? - зовсім злякався він. - Я звик бути тут!

- А я хочу, щоб мене скоріше купив який-небудь хлопчисько. Ми разом з ним вирушимо на пошуки пригод, я буду допомагати йому, вказувати шлях, - розміявся компас. - Це зробить мене найщасливішим компасом в світі!

- Звідки ти знаєш, що саме так і буде? - невпевнено запитав ліхтарик, - може, він купить і забуде про тебе?

- Я не знаю, - знякотив компас, - але коли мене сюди везли, то мало не втратили.

Компас розповів про свій пригоди.

- Нас всіх з фабрики склали в коробки і завантажили в величезну машину. Я не знаю, як це сталося, але я випав з коробки. Мене знайшов водій і поклав до себе в нагрудну кишеню. Я боявся невідомості, яка чекала мене попереду. Мої попутники, жителі кишені діда Петра, мене заспокоїли. Там жила викрутка і складаний ніжик. Вони розповідали про свої пригоди - виявляється, господар без них не може прожити і дня. Одного разу дід Петро загубив викрутку, яка випала з шухлядки і завалилась під сидіння. Валялася вона там багато днів. Звідти вона чула, що її господар чимось стурбований і щось шукає, а знайти не може. Уявити не могла, що весь цей час він шукав саме її!

З тих пір викрутка оселилася в нагрудній кишені його робочої куртки. Одного разу дядько Петя подумав, що знову її втратив, і полегшено зітхнув, коли знайшов її на місці!

- Я нічого не зрозумів. Так ми потрібні людям не просто, щоб на нас дивилися? - здивувався ліхтарик.

- Звичайно ж, ні, - розсіявся компас. - У всіх є своє призначення.

- Ти думаєш, що і я комусь потрібен? - здивувався ліхтарик.

- Звичайно! Мені тоді ще складаний ніж сказав, що тільки в руках у діда Петра вони можуть правильно працювати. Сказав, що інші руки його навіть розкрити не можуть. Дід Петро каже, що ми слухаємося тільки свого господаря.

- Це як так? - зовсім заплутався ліхтарик.

- Це я все про те, що якщо ти комусь потрібен, то тебе обов'язково знайдуть! - повчально сказав компас, - а куплять мене не за красу, а тому, що мене потребуватимуть. І господар у мене буде найліпший. Ось!

У цей момент до прилавка підійшов хлопчина років десяти, нерішуче стискаючи гроші в руках; його очі металися від одного предмета до іншого, але як тільки він побачив компас, відразу засяяв. Простягнув гроші продавцю.

- Ось цей компас, будь ласка - з радісною посмішкою попросив хлопчик. Продавець взяв гроші і діставши компас з червоно-синьою стрілкою у сріблястому корпусі, простягнув його хлопчику.

- Ось, тримай.

- Вельми дякую вам! Тепер у мене є компас, про який я давно мріяв, і мама відпустить мене в похід, адже з ним я ніколи не заблукаю! - захоплено промовив хлопчик. - Він завжди приведе мене додому. Нас чекають пригоди! – крикнув він наостанок і втік.

Маленький ліхтарик так був радий за свого друга, що теж всім серцем захотів, щоб його купили і він нарешті дізнався, що це таке - «пригоди». Але дні змінювалися днями, а він як лежав на своєму місці, так і лежав. Іноді він покидав своє місце, але чомусь знову повертався. В один із днів він помітив хлопчика, який пильно його розглядав.

- Мама, купи мені цей ліхтарик, - посмикав він мати за рукав.

- Який ще ліхтарик? - здивувалася мама, - цей? Він тобі не потрібен, тільки мотлох в будинок натаскувати.

- Мама, але я давно собі ліхтарик хочу, - жалібно протягнув хлопчисько.

- Ні! - твердо відповіла мама. - Потрібен ліхтарик, піди у батька візьми, пограєшся і потім віддаси, - тут же знайшла вона вихід.

- Але у тата великий, а цей як раз в кишеню поміститься, - знову почав просити хлопчик, - ну купи, - він очей не зводив з бажаного ліхтарика.

- Олег, ну ось що ти будеш з ним робити?

- Ми з ним в подорож вирушимо, на пошуки пригод, будемо удвох досліджувати такі темні місця, куди навіть промінь світла не пробереться!

- Ні і ще раз ні! - обурилася мати і потягнула сина від прилавка, - і взагалі, нам пора додому, - і повела за собою.

Ліхтарик лише важко зітхнув. Блакитні очі Олега дивилися на маленький ліхтарик і горіли радістю, а тепер, коли хлопчик йшов все далі і далі, його очі тьмяніли і ставали сумними. І знову невдача! А кишень у нього дуже зручна, ліхтарика там буде добре, це він відразу помітив. Ще Олег теж про «пригоди» говорив, з ним ліхтарик точно б дізнався, що це таке!

Ось так і закінчився день; ліхтарик сумував і думав про хлопця і про пригоди, він не уявляв, що це могло означати, але точно знав - це щось дуже веселе. Вечоріло, всі поспішали залишити магазин. Вітрини перестали горіти різнокольоровими вогниками і все занурилося в п'ятьму. Серед ночі почувся тріск, дзвін, невдоволене бурчання. Ліхтарик знати не міг, але в цю ніч в магазин пробралися злодії!

- Подивися, скільки тут всього, - заговорив один з них грубим голосом, - можемо взяти, що захочемо!

- Поспішай, годі ходити тут, бери мішок і складай. Швидше, нам пора йти, - бурчав другий.

- Гарзд, я пішов в ту сторону, - підхопивши мішок, перший попрямував в сторону, де мешкав маленький синій ліхтарик із сріблястими смужками.

- Поспішай, у нас мало часу, - знову загарчав другий.

Ліхтарик дуже злякався, коли величезні руки злодія стали запихати все в темний мішок. Звичайно ж, в цей мішок потрапив і сам ліхтарик. Що відбувалося далі, він уже не бачив, тільки відчув, як його дуже трясє. «Незручно, - подумав ліхтарик, - звичайно, це не кишенья Олега».

- Неподобство! - обурився брелок у вигляді мотоцикла.

- Кошмар! - заохали червоні навушники.

- Мене придавили з усіх боків, - обурилося каблучка, - відсуньтєся від мене, ви мене подряпаєте!

Всі галасували і перегукувались, поки всіх складали в мішок. Злодії його зав'язали і кинули в машину.

- Все, йдемо, поки нас не спіймали.

Злодії залишили магазин і вирушили на околицю міста в один з покинутих будинків - ділити здобич. Коли їм вже здавалося, що злочин залишився непоміченим, міліціонери влаштували погоню.

Почалася погоня, мішки з награбованим кидало в різні боки. Маленький ніжик подав голос в темряві.

- Досить вам всім охати і ахати, потрібно вибиратися. Зараз машина поверне вправо, а я проріжу дірку в мішку: ми станемо висипатися з неї і потрапимо злодіям під ноги, будемо заважати, як зуміємо. Тоді їх швидше зловлять. Не подобається мені це небезпечна пригода, - впевнено сказав сріблястий ніжик і приступив до виконання свого плану.

«Пригоди» - так ось що це таке!

Як тільки утворився проріз, все негайно посипалися з мішка, всіляко заважаючи злодіям. Петарди вибухали, радіо шипіло, ножі кололи. План спрацював. Звичайно ж, їх швидко наздогнали і заарештували. Маленький ліхтарик так само бився за свою свободу, як і всі. Щосили вивалився з мішка, закрив очі і постарався заважати якомога більше, ось тільки як? Знову машину занесло, і ліхтарик застряг під величезною чорною штукою, на яку весь час натискав ногою цей страшний грабіжник. Коли машина зупинилася, він зміг звільнитися, але тут же потягнувся за ногою злодія і випав з машини. Почався галас: в нічній тиші хтось голосно лаявся, гавкали собаки, гуділи машини. Крізь шум та гам з-під машини він почув розмову двох міліціонерів:

- Чув, Палич, що ці злодюги говорять?

- І що? Напевно, що ці мішки до них в машину підкинули? - розсміявся той, кого називали Паличем.

- Ні, тут відпиратися не стали. Кажуть, що ми б їх не зловили, якби мішок не порвався і під педаль газу не потрапив ліхтарик.

- Ось це так! Якби я вірив в чудеса, то подумав, що всі речі змовилися перешкодити злочинцям втекти.

Голоси стихли, машини розїхалися, а його так ніхто і не знайшов. Ліхтарик стало зовсім страшно і самотньо.

Настав день, на вулиці стало шумно, але не встиг ліхтарик отямитися, як до нього потягнулася тепла долонька.

- Хлопці, подивіться, що я знайшов! - закричав хлопчик, - це ж ліхтарик!

- Клас, ось тобі пощастило, Денис, - підбігли до нього хлопці, - а там більше нічого немає, може, ще один завалявся?

- Ні, тільки цей.

- Давай його увімкнемо! - зажадали все.

«Ось нарешті я потрапив до хлопчаків і тепер буде ...» Не встиг він зрадіти, як зрозумів, що його дуже трясуть.

- Ой, хлопці, він не працює, - сказав хлопчик, продовжуючи трясти, - батарейки на місці, може, вони сіли. Гаразд, вдома розберусь. Пішли, в футбол пограємо, - і засунув ліхтарик в кишеню.

Цілий день він лежав в кишені, але чомусь йому там було незатишно.

«Може, всі помиляються, і в кишенях немає нічого хорошого! - турбувався синій ліхтарик. - Ні, ні, я точно пам'ятаю, що навіть вид Олегової кишені був затишний, просто потрібно почекати, я звикну! »

Так міркував ліхтарик. Увечері він чекав, що зараз Денис його полагодить і почне з ним грати, але цього не сталося. Як тільки Денис прийшов додому, він дістав ліхтарик з кишені і закинув його в ящик свого столу. Як виявилось, іграшок та речей там було багато, і всі чекали, коли ж їх полагодять.

Ліхтарик познайомився з новими сусідами: поламанною ручкою, сгризеним олівцем, зламанним плеєром, погнутими скріпками ... Кожен розповів свою історію.

Олівець колись був великим і працював у батька Дениса. Якось раз Денис прийшов до батька на роботу і забрав його додому. Зовсім недовго олівець ходив з Денисом в школу, поки не затупився. Хлопчисько не став його лагодити, як робив це тато Саша, а просто закинув в ящик столу, де він і валявся донині.

Ручка жила зовсім не у Дениса, а у хлопчика Андрія - його однокласника. На уроці української мови у Дениса не опинилася ручки. Учитель попросив Андрія позичити ручку Денису. Коли урок закінчився, Денис не повернув її, а забрав додому. Ось так вона потрапила до Дениса, після чого він її розібрав, вийняв пружину, а саму закинув в ящик.

Плеєр виявився подарунком бабусі, але його Денис теж не беріг: кидав не раз, поки той не розбився. Ремонтувати не став.

Після таких історій ліхтарика стало сумно і страшно. Невже він так завжди і буде лежати тут, в темному ящику столу? Знову потягнулися дні, сумні і схожі один на одного.

Але одного разу всіх жителів столу дістали на світло і вивалили в миску. Мама Ніна вирішила прибратися у Дениса в столі. Дуже обережно вона взяла в руки плеєр і, побурчав на свого непутячого сина, пішла за викруткою. Закрутила всі болтики плеєру, перевірила. Працює!

- Послухаємо радіо на роботі, хоч нудно не буде, - і мама поклала плеєр в сумку. - Так, далі у нас олівець.

Олівець було підточено і він відправився до молодшої сестри Каті в коробку з олівцями. Ручка знайшла нову пружину і також вирушила в сумку мами Ніни. І ось нарешті дійшла черга до синього кишенькового ліхтарика. Мама покрутила його в руках, включила. Не працює. Перевірила батарейки - заряджені.

- Що ж з тобою не так, малюк? - сумно промовила вона, подумавши, що не зможе його відремонтувати і ліхтарик доведеться викинути.

Якби ліхтарик вмів плакати, то точно заплакав, коли мама Ніна поклала його біля виходу, щоб не забути, коли буде виносити сміття.

- Мама, я вдома, - голосно закричав Денис, повернувшись з прогулянки.

- Я на кухні, йди, вимий руки і за стіл - обідати, - сказала мама.

- Ма, я не один, ми з Олегом прийшли. У комп'ютерні ігри пограти, можна?

- Можна, але обід в першу чергу! - попередила мама - Привіт, Олежко!

- Добридень! - привітався чемно Олежик.

Як тільки ліхтарик побачив хлопчика, відразу його впізнав. Це був той самий Олег, що тоді хотів купити ліхтарик у магазині. Як йому хотілося привернути увагу хлопчика! Погано, що Олег не міг чути ліхтарик - так би він закричав на весь коридор, тільки б Олег його помітив. Але хлопчик, не звертаючи на ліхтарик уваги, пройшов далі в квартиру. Ліхтарик з завмиранням спостерігав, як Олег виходить з ванної, потім йде на кухню, після проходить повз і направляється в спальню Дениса. Здавалося, що час розтягується, як гума, і ліхтарик більше не побачить свого Олега.

- Мама, я проводжу Олега, - сказав Денис.

- Так, звичайно, і викинь сміття, - попросила його мама.

«Це останній мій шанс потрапити до Олега в кишеньку», - вирішив для себе ліхтарик.

Як тільки хлопчачки попрямували до виходу, ліхтарик набрався сміливості і хитнувся в бік, скотився з полиці, де лежав, і потрапив прямо в руки Олега, який взувався поруч.

- Ой, що це? - здивувався Олег, - ліхтарик! - і Олег став до нього придивлятися: десь він його вже бачив.

- Мама, ти що, порядок у мене наводила? - обурився Денис.

- Так, а то там у тебе бедлам. Ось цей ліхтарик і зовсім не працює.

- А ви його збираєтеся викинути? - поцікавився хлопчик у тітки Ніни.

- Так.

- Денис, а можна, я його собі заберу? - з надією подивився він на друга.

- Так, звичайно, забирай, він все одно не працює - відмахнувся Денис.

Ось так маленький синій з сріблястими смугами кишеньковий ліхтарик опинився в кишені у Олега.

Попрощавшись з Денисом, Олег відправився додому. Ліхтарик не міг бачити обличчя Олега, але чомусь йому здавалося, що він посміхається. Олег був дуже щасливий. Його навіть не лякало те, що ліхтарик зламаний. Сьогодні з татом вони його полагодять!

Вже у себе вдома Олег поклав ліхтарик на стіл і розглядав його, немов він був найдорожчим, що у нього було. Дуже акуратно розібрав і тут же знайшов поломку. Два проводка від'єдналися і не давали йому сяяти. Олег дочекався тата Сергія, і ввечері вони сіли вдвох ремонтувати ліхтарик. Коли всі неполадки були усунені ліхтарик світив так яскраво, що йому здавалося - він затьмарить сонце.

З тих самих пір маленький кишеньковий ліхтарик синього кольору з сріблястими смугами жив в кишені у Олега і подорожував з ним всюди. Пригоди їх чекали на кожному кроці: у бабусі в селі, з батьками на морі, з друзями в самому темному підвалі. Вони всюди були разом. Ліхтарик завжди затишно лежав в найзручнішій кишені, яка тільки буває на світі.